
„SZERETSZ-E ENGEM?”

Lekció: Lk. 22,54-62. | Alapige: János 21,15-17.

1. Emlékszem, nagyon vártam azt, hogy 18 éves legyek! Nagyon készültem rá! Azt hittem, hogy majd minden egészen más lesz, ha felnőtté válok. Aztán eljött a nap, és nem történt semmi. Nem lettem más emberré, nem változott semmi sem körülöttem, sem bennem. Minden a régi volt: nem lettem bölcsőbb, nagyobb, szebb, jobb. Ugyanazok voltak félelmeim, a kérdéseim, mert ugyanaz maradtam én is. Csak immár nem 17, hanem 18 éves voltam.

Ez jut eszembe mindig, amikor egy új évet kezdünk el! Miért nevezzük ezt „újnak”, ha nem változik semmi? Ha ugyanazt és ugyanúgy folytatjuk tovább, mitől lesz más, mitől lesz új ez az év, mint a régi volt?

Képzeld el, hogy egy buszon ülsz, és hirtelen odalép hozzád egy ismerősöd. Üdvözlitek egymást, majd az ismerősöd megkérdezi tőled, hogy hová tartasz. Mire te megvonod a vállad, és azt feled, hogy fogalmad sincs, csak felszálltál erre a buszra és utazol. Csodálkoznál azon, ha az ismerősöd egy kicsit furcsán nézne rád? **De nem ezt tesszük évről-évre?** Fogalmunk sincs arról, hogy miért és hová tart az életünk, csak utazunk. Történnek velünk és körülöttünk a dolgok, talán már érezzük, hogy nem jó ez így, ahogy van, és át kellene szállnunk egy másik járatra. De ahhoz fel kellene állni a kényelmes ülésből, össze kellene szedni magunkat, búcsúzni kellene a megszokásainktól, majd le kellene szállni, és fel arra másik buszra.

Szóval, mitől lesz új és más ez a néhány napja elkezdett esztendő, ha mindannyian a régi „buszunkon ülünk”?

2. Eljátszottam a gondolattal, hogy mi lett volna Péterből, ha az életéből kimaradt volna az a csúfos éjszaka, amikor a főpap udvarán háromszor tagadta meg Jézust. Azt hiszem, ugyanaz az a szenvedélyes, önmagát többre tartó ember maradt volna, akinek megismertük őt. Aki ugyan egy kicsit szégyellte volna magát, mert a többiekkel együtt elfutott, amikor Jézust elfogták. De, aki hamar megnyugtatta volna a lelkét, hogy a többiek is ezt tették! De azért ő mégis különb náluk, mert lassabban futott, mint ők, és néha-néha még hátra is nézett.

Péternek szüksége volt arra a nagy bukásra, arra a nagy csattanásra, hogy meglássa, mire is képes, ha olyan helyzetbe kerül, amibe jutott azon az éjszakán. Meg kellett értenie, hogy nem jobb a többieknél, sőt, mélyebbre vitte gyávasága, mint azokat. „Péter azonban ismét tagadta: ^{Lk. 59} „Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” ⁶⁰ „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. ⁶¹ Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” ⁶² Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.” Péter a valaki, megsemmisült.

3. Ha nem történt volna meg ez a szembesülés, akkor Péternek talán eszébe sem jutnak Jézus szavai. S az, ami Péter bukásához vezetett, az vezet, ami bukásainkhoz is! Mert

Isten mondhat nekünk ezerszer is valamit. Figyelmeztethet, üzenhet, gördíthet elénk bármennyi akadályt, igyekezhetsz bennünket megállítani jónak vélt útjainkon. Mi lerázzuk magunkról, megmagyarázzuk, inkább hátat fordítunk a hírhozóknak, elmaradunk a gyülekezetből, mert mi jobban tudjuk mi a jó nekünk. **Aztán ha kegyelmes hozzánk az Isten, mi is csak odajutunk, mint Péter:** az Úr irgalmasan ránk tekint, és akkor eszünkbe jut, amit üzent a Biblián, az ígehirdetésen, testvéreken keresztül, és a nagy Énünk egyszerre megsemmisül, és Péterhez hasonlóan keserves sírásra fakadunk önmagunk felett. **De miért kell eljutnunk eddig az összetöretésig?**

3. Péter útja Jézussal azonban nem ért véget a főpap udvarán! Jézus a bukása után is ugyan azzal a változatlan szeretettel szerette őt, mint azelőtt. Ugyan azt a „kösziklét” látta benne, aki rendíthetetlenül, utolsó leheletéig áll ki majd azért a hitvallásért, amit a Szentlélek kijelentett a számára! Azért, hogy Jézus a világ Megváltója, az élő Isten Fia! ^{Mt. 16,16.}

De mielőtt ez valósággá lett volna, előtte Péternek új emberré kellett lennie! És ez a helyreállítása játszódik le Jézus feltámadása után a Genezáreti-tónál, amikor a Mester félrevonja őt a többiektől, és háromszor megkérdezi tőle: ^{Jn. 17.} „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?”

Sajnos a magyar nyelv nem annyira árnyalt, mint a görög, az Újszövetség eredeti nyelve, és így nem tudja visszaadni a Jézus és Péter közötti beszélgetés igazi mélységét. Jézus első kérdése valahogy így hangzott: „Simon, Jóna fia, vajon tudsz-e különbül szeretni engem, mint a többiek? Tudsz-e olyan odaadással, olyan önfeláldozással, olyan hűséggel szeretni, ahogyan én szerettelek téged?” Péter pedig nem meri ugyanazt a szót használni, mint Jézus, ezért így felel: „Igen Uram, te tudod, hogy nagyon kedvellek téged, és úgy szeretlek, mint a legjobb barátomat.” Másodszor is ugyan ezt kérdezi Jézus és Péter ugyanúgy válaszol. Harmadszor Jézus is a „kedvel, barátként szeret” szót használja az „agapé” helyett, és ezt kérdezi: „Simon, Jóna fia, mindennél jobban kedvelsz-e engem, és tudsz-e engem úgy szeretni, mint a leges-legjobb barátodat?” Ekkor Péter elszomorodott, mert ez a harmadik kérdés már egészen a szíve mélyéig hatolt, és ezt felelte: „Uram, te belelátsz a szívembe, tökéletesen ismersz, tudod, hogy csak erre vagyok képes csupán. Nem tudlak úgy szeretni, ahogyan te szeretsz engem, de azt tudod, hogy mindennél és mindenkinél jobban szeretlek téged, mint a legeslegjobb barátomat.”

Péter már nem valaki, aki több akar lenni mindenkinél. Péter már ismeri a határait, a törékenységét, a tökéletlenségét, aki csak ennyire és így képes szeretni azt, akit mindennél jobban szeret. Jézus pedig nem kikérdezi Pétert, nem megszegényíteni akarja őt a tagadása után, hanem rávezetni a felismerésre: Nála nem tudunk jobban szeretni. De az Úr nem valami emberfelettit vár tőlünk, mert tökéletesen ismer. Jobban mindenkinél. Annyit vár, hogy azzal a kevéske, semmirevaló, törékeny, könnyen sebezhető emberi szeretetünkkel ragadjuk meg Őt.

4. Emlékszel? Az ígehirdetés elején azt kérdeztem, hogy lehet-e más, lehet új az az év, amit néhány napja kezdhettünk el, vagy minden marad a régiben. Nos, Péter történetében ott a válasz! Ahogyan egész keresztény életünk attól függ, hogy milyen választ adunk

Jézusnak, amikor ezt tőlünk megkérdezi: „Szeretsz-e engem?”, úgy függ majd ennek az egész előttünk álló évnek minden pillanata ugyanettől!

Amikor majd mélységben járunk, és már-már feladnánk. Amikor majd elbizonytalanodunk. Amikor majd kísértések vesznek erőt rajtunk. Amikor majd megvallatják a hitünket és a bizalmunkat. Amikor majd válaszutak elé kerülünk. Amikor majd jóra fordulnak dolgaink. Vajon eszünkbe jut-e ez az éveleji kérdés: „Szeretsz-e engem?” Adja az Úr, hogy életkörülményeink és élethelyzeteink ellenére is azt tudod majd válaszolni, amit Péter: *Uram, te belelátsz a szívembe, tökéletesen ismersz, tudod, hogy nem tudlak úgy szeretni, ahogyan te szeretsz engem, de azt tudod, hogy mindennél és mindenkinél jobban szeretlek téged, mint a legeslegjobb barátomat.*”